

01-10-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাৰ আশা হৈছে সন্তানসকল সম্পূৰ্ণভাৱে নিৰ্মোহী হওঁক, যেতিয়া দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰিব - বাবা
আপুনি মোৰ, মই আপোনাৰ, তেতিয়াহে সঁচা মৰম গঢ়ি উঠিব"

*প্ৰশ্ন :- ৰুদ্ৰ শিৱবাবাৰ দ্বাৰা ৰচিত যজ্ঞ আৰু মনুষ্যৰ দ্বাৰা ৰচি থকা যজ্ঞৰ মাজত প্ৰধান পাৰ্থক্য কি?

*উত্তৰ :- 1. মনুষ্যই যি যজ্ঞ ৰচিছে, তাত য'ব-তিল আদি স্বাহা কৰে, সেয়া হৈছে বস্তুবাদী যজ্ঞ। পিতাই যি যজ্ঞ ৰচনা কৰিছে এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞ, ইয়াত সমগ্ৰ পুৰণি দুনিয়া স্বাহা হৈ যায়। 2. সেই যজ্ঞ অলপ সময়ৰ বাবে চলে, এই যজ্ঞ যেতিয়ালৈকে বিনাশ নহয় তেতিয়ালৈকে চলি থাকিব। যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কৰ্মাতীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিবা তেতিয়া যজ্ঞৰ সমাপ্তি হ'ব।

*গীত :- নিৰ্বলীৰ সৈতে যুদ্ধ বলৱানৰ... (নিৰ্বল সে লড়াই বলৱান কী...)

ওঁম্ শান্তি। এতিয়া এইটো সন্তানসকলে জানে যে ইয়াক পাঠশালা বুলিও কোৱা হ'ব আৰু জ্ঞান যজ্ঞও বুলিও কোৱা হ'ব। পাঠশালাৰ হিচাপত লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো নিশ্চয় থাকিব লাগিব। এতিয়া এয়া যজ্ঞও হয় আৰু পাঠশালাও হয়। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ, তেওঁলোকে ইয়াৰ নকল কৰে। বস্তুবাদী যজ্ঞ ৰচনা কৰে। তাত য'ব-তিল আদিৰ আহুতি দিয়ে আৰু দ্বিতীয়তে আকৌ বহুত ডাঙৰ যজ্ঞও ৰচনা কৰে য'ত চাৰিওফালে শাস্ত্ৰবোৰ ৰাখে। বহুত ডাঙৰ স্থান লৈ লয়। আকৌ এফালে চাউল, ঘিউ, আটা আদি সকলোবোৰ ৰাখে আৰু আনফালে সকলো শাস্ত্ৰও ৰাখে। যি শাস্ত্ৰ বিচাৰিবা সেয়া শুনাব আকৌ যজ্ঞত স্বাহাও কৰি থাকে। পিতাই কয় - এই 'ৰুদ্ৰ'টো মোৰ নাম হয়। এনেকৈ কয় যে ৰুদ্ৰ ভগৱানে জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰিছিল। সেইবাবে ইয়াৰ নাম হৈ গ'ল "ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ"। যেনেকৈ নেহেৰুৰ নামেৰে নাম ৰাখে - নেহেৰু মাৰ্গ, নেহেৰু পাৰ্ক আদি। এতিয়া ৰুদ্ৰতো হৈছে ভগৱান শিৱ। তেৱেঁই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰিছে। এই যজ্ঞত সমগ্ৰ পুৰণি সৃষ্টিৰ আহুতি দিয়া হয়। এয়া জানো কাৰোবাৰ বুদ্ধিত থাকিব। কিমান ডাঙৰ সৃষ্টি। কিমান দূৰ-দূৰণিলৈ চহৰ আছে। সকলো এই অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞত আহুতি হৈ যাব। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। আকৌ নতুন দুনিয়া হ'ব। বিনাশ হোৱাত প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগেও সহায় কৰে, সেয়েহে এয়া হৈছে "ৰুদ্ৰ ৰাজস্ব, অশ্বমেধ অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞ"। অবিনাশী মানে হৈছে যেতিয়ালৈকে বিনাশ নহয় তেতিয়ালৈকে চলি থাকে। এনেকুৱা যজ্ঞ কাৰোৰেই নচলে। অতি বেছি এমাহ চলাব। গীতাও এমাহ শুনায়। এতিয়া পিতাই বুজায়, মই এই জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰিছোঁ। এয়া হৈছে ৰাজত্ব অশ্বমেধ অৰ্থাৎ তোমালোকৰ যি ৰথ (শৰীৰ) আছে সেয়া স্বাহা কৰিব লাগে, বলি দিব লাগে। তেওঁলোকে বেলেগ নাম ৰাখি দিলে। দক্ষ প্ৰজাপতিৰ যজ্ঞ দেখুৱায়, তাত ঘোঁৰাক জ্বলায়। ডাঙৰ কাহিনী আছে। পিতাই বুজায় - এয়া হৈছে মোৰ অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞ। অবিনাশীৰ দ্বাৰা অবিনাশী যজ্ঞ। এনেকুৱা নহয় যে সদায় চলি থাকিব। যেতিয়ালৈকে সমগ্ৰ দুনিয়াৰ স্বাহা হোৱাৰ সময় নাহে তেতিয়ালৈকে এই যজ্ঞ চলি থাকে কিয়নো পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। ভক্তিততো অনেক শাস্ত্ৰ আছে। জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা হয় যেতিয়া নিশ্চয় তেওঁৰ ওচৰত নতুন জ্ঞান থাকিব। পিতাই নিজৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় দিয়ে আৰু এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়াও বুজায়, যাৰ দ্বাৰা আত্মা ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ পৰে। ত্ৰিকালদৰ্শীৰ জ্ঞান অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। এটা হৈছে জ্ঞান ধাৰণা কৰিব লাগে, দ্বিতীয়তে যোগ বলেৰে বিকৰ্মাজীৱ হ'ব লাগে। জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপৰ বোজা শিৰত আছে, সেয়া জ্বলাই শেষ কৰিবলৈ সময়ৰ

প্ৰয়োজন হয়। কিমান বছৰ হৈ গ'ল তথাপিও কৰ্মাৰ্থীত হোৱা নাই। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা যেতিয়া আহে তেতিয়া যজ্ঞও সমাপ্ত হয়। এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ যজ্ঞ। লক্ষণো দেখিবলৈ পোৱা, প্ৰস্তুতি চলি আছে। আগলৈ তোমালোকে দেখিবা প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰো তৈয়াৰী হৈ আছে। কেতিয়াবা প্ৰৱল বেগেৰে বানপানী হ'ব, কেতিয়াবা ভূমিকম্প, কেতিয়াবা দুৰ্ভিক্ষ (আকাল) হ'ব। তেওঁলোকেতো মিছাকৈয়ে কৈ থাকে যে 4 বছৰৰ পৰিকল্পনা কৰা হৈছে তাৰ পিছত বহুত খাদ্যশস্য হৈ যাব। হেৰ' খাওঁতা মনুষ্যওতো বহুত বেছি। কেৱল মনুষ্যই জানো, ফৰিং, পতঙ্গ আদিয়েও নাখায় জানো। বানপানী আহিলে বহুত লোকচান কৰি দিয়ে। এয়া বেচৰা সকলে গমেই নাপায়। তোমালোকে জানা দুৰ্ভিক্ষ আদি নিশ্চয় হ'ব। তাৰ লক্ষণো দেখিবলৈ পোৱা যায়। অলপ যুদ্ধ লাগিলেই খাদ্য বস্তু অহা বন্ধ হৈ যাব। আগতে যুদ্ধত কিমান জাহাজ ডুবি গৈছিল। ইজনে সিজনেৰে কিমান লোকচান কৰি দিছিল।

পিতাই কয় - 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও এই যজ্ঞ ৰচনা কৰা হৈছিল আৰু তোমালোকে ৰাজযোগ শিকিছিল। যজ্ঞ ৰচনা কৰা হয় ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা। গীতাত যুদ্ধৰ আদিৰ কথা লিখি দিছে। সঞ্জয় আদিও আছে। এই সকলো বোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। এইবোৰো অবিনাশী। পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত সেই সামগ্ৰীবোৰেই ওলাব। ৰামায়ণ আদি যিবোৰ শাস্ত্ৰ লিখিছে সেয়া আকৌ লিখিব। যিসকলে ৰাজত্ব কৰিলে, ইংৰাজসকল আহিল, মুছলমানসকল আহিল, এয়া সকলো হৈ গ'ল, সেয়া আকৌ আহিব। পুনৰ দেশ বিভাজন হ'ব। এই কথাবোৰ তোমালোকে জানা, তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰি আছে। কোনোৱেতো একোৱেই নাজানে। সেয়েহে পিতাই বুজায় যে কিমান যজ্ঞ ৰচে। তেওঁলোকক বুজাব লাগে - বাস্তৱত হৈছে "অশ্বমেধ অবিনাশী ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ", যি ৰুদ্ৰ শিৱ ভগৱানে ৰচনা কৰিছিল, কৃষ্ণই ৰচনা কৰা নাছিল। কৃষ্ণৰ সেই চিত্ৰ সত্যযুগত পোৱা যাব, পুনৰ কেতিয়াও পাব নোৱাৰি কিয়নো সেই নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সকলো সলনি হৈ যাব। এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে যে কৃষ্ণ আহি নিজকে পতিত-পাৱন বুলি ক'ব। পতিত-পাৱন এজনেই পৰমাত্মা। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকে ক'বা আগতেই কিয় ৰূপ নেদেখুৱালে? নহয়, আগতেই জানো সকলো কৈ দিব। তোমালোকে ক'বা আগতেই এই জ্ঞান কিয় দিয়া নাছিল, এদিনতে কিয় জ্ঞান নিদিয়ো? কিন্তু নহয়, এয়া হৈছে জ্ঞান সাগৰ গতিকে ক্ৰমান্বয়ে শুনাই থাকিব। এনেকুৱা জানো হ'ব যে সকলো একে সময়তে পঢ়ি ল'বা। ক্ৰমান্বয়ে পঢ়িবা আৰু পঢ়াত সময় লাগে। ইয়াৰ নামেই হৈছে অবিনাশী ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। এতিয়া এই কথাতো ক'তো লিখা হোৱা নাই। শাস্ত্ৰত নিমিত্ত মাত্ৰ আক্ষৰিক ৰূপতহে আছে যে ভাৰতৰ প্ৰাচীন সহজ ৰাজযোগ। অচ্ছা, প্ৰাচীন মানে কেতিয়াৰ পৰা? আৰম্ভণিতে। গতিকে নিশ্চয় এই অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰা হৈছিল। পিতাই কয় - মই আহো কল্পই-কল্পই সংগম যুগত। তেওঁলোকে ভুল কৰি দিলে, সময়ো সলনি কৰি দিলে। আকৌ সত্যযুগৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি লিখি দিলে, মিছা কথা কৈ দিলে। এয়াটো হৈছে 4 টা ভাগ। স্বাস্থ্যিকাতো 4 টা ভাগ কৰি দিয়ে - জ্ঞান আৰু ভক্তি। আধাকল্প হৈছে জ্ঞান দিন, আধাকল্প হৈছে ভক্তি ৰাতি। জ্ঞানৰ প্ৰালন্ধ হিচাপে মাখন পোৱা যায়, ভক্তিৰ প্ৰালন্ধ হিচাপে ছাঁছ (দৈৰ পানী) পোৱা যায়। অৱনতি হৈ হৈ একেবাৰে শেষ হৈ যায়। নতুন দুনিয়া পুনৰ পুৰণা নিশ্চয় হ'ব লাগে। কলা কম হৈ যায় সেইকাৰণে এতিয়া ইয়াক ভ্ৰষ্টাচাৰি, পতিত বুলি কোৱা হয়। আসুৰী দুনিয়া নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে এই ভক্তি আদি কৰিলে কেতিয়াও ভগৱানক পাব নোৱাৰি। ভক্তিতো কৰিয়েই আহিছে, বন্ধ হৈ নাযায়। যদি ভগৱানক পোৱা যায় তেতিয়া হ'লে ভক্তি সমাপ্ত হৈ গলহেঁতেন। আধা কল্প ভক্তি চলিবই। এই সকলো কথা মনুষ্যক বুজাব লাগে। দুনিয়া কেনেকৈ নতুন হয়, তাৰ সাক্ষাৎকাৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰা কৰাব লাগে। পুৰণি দুনিয়া শেষ হৈ আকৌ নতুন দুনিয়া স্থাপনা হয়। প্ৰদৰ্শনী আদি কোনো ডাঙৰ ব্যক্তিৰ দ্বাৰা উদ্ঘাটন কৰিবলগীয়া হয়। সহায়তো ল'বলগীয়া হয় নহয় জানো। তেওঁলোকক ধন্যৱাদ জ্ঞাপন কৰা হয়। শুভেচ্ছা পত্ৰ পঠোৱা হয়। কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ

শিৰোনাম নিজৰ নামৰ আগত দি দিয়ে। “শ্ৰী শ্ৰী” শিৰোনামো ৰাখি দিয়ে। শ্ৰী শ্ৰী পিতাই বুজায় - শ্ৰেষ্ঠাচাৰি দুনিয়া আছিল, এতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰি হ’ল। পুনৰ পিতাই শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিবলৈ আহিছে। তেওঁলোকে আগৰ পৰাই নিজৰ নামৰ আগত ‘শ্ৰী’ নাম ৰাখি দিয়ে। বাস্তৱত শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ বুলি সত্যযুগতহে কোৱা হয়। ৰজাসকলক ‘শ্ৰী’ শিৰোনাম কেতিয়াও নিদিছিল। তেওঁলোকক আকৌ “হিজ হাইনেচ” (মৰ্যাদাসূচক সম্বোধন) বুলি কোৱা হয়। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ “হিজ হাইনেচ” লক্ষ্মী নাৰায়ণক ৰজাসকলেও পূজা কৰে কিয়নো পৱিত্ৰ হয়। স্বয়ং পতিত। পৱিত্ৰ ৰজাসকলক “হিজ হাইনেচ” বুলি কোৱা হয়। এতিয়াতো “হিজ হাইনেচ”ৰ পৰিৱৰ্তে বহুত শিৰোনাম সকলোকে দি দিয়ে। “শ্ৰী শ্ৰী” বুলি কৈ থাকে। এতিয়া বেহদৰ পিতাই তোমালোকক ‘শ্ৰী’ কৰি গঢ়ি আছে। নতুন দুনিয়া কেনেকৈ স্থাপনা হয়, চিত্ৰৰ দ্বাৰাহে বুজাব পাৰি। আমি ভ্ৰষ্টাচাৰিৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠাচাৰি কৰি তোলাৰ সেৱা কৰো, আপুনি উদ্ঘাটন কৰক। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তিৰ গায়ন আছে নহয় জানো। বুজাওঁতাজন বহুত সক্ৰিয় আৰু সজাগ হৈ থাকিব লাগে। সেনা বাহিনীত কিমান টিপ-ট’প (প্ৰাণৱন্ত) হৈ থাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ নাম কিমান শ্ৰেষ্ঠ - শিৱ শক্তি সেনা! এই জ্ঞান অৱলা, (দুৰ্বল) অহিল্যা (পাথৰ বুদ্ধি) সকলেই প্ৰাপ্ত কৰে। ইয়াৰ কথাবোৰেই বিস্ময়কৰ। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান আৰু চোৱা পঢ়াইছে কাক! অহিল্যা, কুঁজাসকলক। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কৈছে) - তেওঁলোকক ৰাজযোগ শিকাও, ড্ৰামাত এনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কিন্তু সকলোৱে জানো নিজকে পাপ আত্মা বুলি ভাবে! পিতাই কয় - এই অন্তিম জন্ম পৱিত্ৰ হ’লে এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি পাব পাৰা। বহুতেই আহে। আশ্চৰ্যজনকভাৱে শুনে, শুনায়, বাবাৰ হয় আকৌ অৱনতি (গিৰন্তী) হৈ আতৰি গুছি যায় (ভাগন্তী)। এনেকুৱা আৰম্ভণিৰে পৰা হৈ আহিছে। ৰাতিপুৱা ক’ব মোৰ পুৰা নিশ্চয় আছে, গধূলিলৈ ক’ব মোৰ সংশয় হৈছে, মই যাওঁ, মই চলিব নোৱাৰোঁ। উচ্চ লক্ষ্য, মই চুটি ল’লো। ড্ৰামাৰ বিধি। পিতাক পৰিত্যাগ কৰি দিয়ে। মায়া ইমান প্ৰবল যে চলি থাকোতেই চৰ মাৰি দিয়ে। সন্তানে কয় - বাবা, মায়াক কোৱা অলপ নৰম হৈ যাওক। বাবাই কয় - মইতো মায়াক কওঁ খুব গৰম হ’বলৈ। পিতাই কয় - সাৱধানে থাকিবা, এনেকুৱা নহয় যে ময়াই চৰ মাৰি দিব আৰু তোমালোক আবদ্ধ হৈ যাব। তোমালোকে বিচাৰিছাই জনকৰ দৰে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি জীৱন মুক্তি পাবলৈ।

পিতাই কয় - এটা জন্ম পৱিত্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাব। মনুষ্যই বিহ (বিকাৰ) কিমান ভাল পায়। চলি গৈ থাকোতেই অধঃপতিত হৈ যায়। আমি বিয়া কৰিব নিবিচাৰিলে চৰকাৰেও একো কৰিব নোৱাৰে। বুজাব পাৰা যে আমি পতিত হওঁৱেই বা কিয় যাৰ ফলত পূজাৰী হৈ সকলোৰে আগত শিৱ নত কৰিবলগীয়া হ’ব। মই কুমাৰী হওঁ সেই কাৰণে সকলোৱে মোৰ আগত শিৱ নত কৰে, তেন্তে মই কিয় পূজ্য হৈ নাথাকো। বেহদৰ পিতাই কয় - পৱিত্ৰ পূজ্য হোৱা। এটাই ৰাজযোগৰ পৰীক্ষা। কিমানে আৰোহণ কৰে আৰু কিমানৰ অৱনতি হয়। প্ৰত্যেকেই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে। ফলাফল সেয়াই হ’ব যি কল্পৰ আগতেই হৈছিল। এয়া হৈছে নাটক, আমি সকলো ভাওৰীয়া। সম্পূৰ্ণ নিৰ্মোহী হ’লেহে পিতাৰ সতে মৰম গঢ়ি উঠিব। বাবা, আমিহে কেৱল আপোনাকেই স্মৰণ কৰিম, আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈহে এৰিম। এনেকুৱা প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে, তেতিয়াহে স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো পৱিত্ৰ হৈ স্বৰ্গধামলৈ যাব পাৰিবা। দুয়োৱে জ্ঞান চিতাত বহি যাব। এনেকুৱা বহুত যোৰা ওলাব। তাৰ পিছত শীঘ্ৰতাৰে বৃক্ষ বৃদ্ধি হ’বলৈ ধৰিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) এই অবিনাশী জ্ঞান যজ্ঞত নিজৰ এই দেহৰ সহিত সকলো স্বাহা কৰিব লাগে। সেৱাৰ কাৰণে বহুত-বহুত সক্ৰিয় আৰু সজাগ হ'ব লাগে।
- (2) মায়া যিমানৈই গৰম নহওঁক কিয় সাৱধানে থাকি মায়াৰ থাপ্পৰৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰিব লাগে। ভয় খাব নালাগে।

***বৰদান:-** এজন পিতাক নিজৰ সংসাৰ কৰি লৈ সদায় হাঁহি, গাই আৰু উৰি থাকোতা প্ৰসন্নচিত হোৱা

কোৱা হয় দৃষ্টিৰে সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ যায় গতিকে এতিয়া তোমালোকৰ আত্মিক দৃষ্টিৰে সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন হৈ গ'ল, এতিয়া পিতাই তোমালোকৰ বাবে সংসাৰ। আগৰ সংসাৰ আৰু এতিয়াৰ সংসাৰৰ মাজত পাৰ্থক্য আহি গ'ল। আগতে সংসাৰত বুদ্ধি দিগ্ভ্ৰান্ত হৈছিল, এতিয়া পিতাই সংসাৰ হৈ গ'ল গতিকে বুদ্ধি দিগ্ভ্ৰান্ত হোৱাটোও বন্ধ হৈ গ'ল। বেহদৰ প্ৰাপ্তি কৰাওতা পিতাক পাই গ'লা তেন্তে আৰু কি লাগিছে, সেয়েহে হাঁহি, গাই, উৰি সদায় প্ৰসন্নচিত হৈ থাকা।

***প্ৰোগান:-** অন্তৰ স্বচ্ছ হ'লে ইচ্ছা পূৰণ হৈ থাকিব, সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বতঃ তোমালোকৰ সন্মুখত আহিব।

!!ওঁম্ শান্তি!!
